

KONINKRIJK. SUPPLEMENT 12

[DE BRIEF AAN DE ROMEINEN] DE WET IN DE BIJBEL

Het woord “wet” (Hebreeuws: Thora, Grieks: nomos) in de Bijbel heeft verschillende betekenissen.

Ten einde de brief aan de Romeinen goed te verstaan, moeten we de verschillende betekenissen van het woord “wet” goed van elkaar onderscheiden.

1. De wet is Gods absolute vereiste voor de verlossing en Gods absolute standaard voor de veroordeling.

(1) De wet als openbaring van de rechtseis van God.

De God van de Bijbel is absoluut heilig (afgezonderd van de zonde) en absoluut rechtvaardig (toegewijd aan gerechtigheid) en eist daarom dat mensen ook absoluut heilig en absoluut rechtvaardig moeten zijn. In de volgende Bijbelgedeelten verwijst “de wet” primair naar Gods vereiste voor de rechtvaardiging (verlossing). In absolute zin is de wet Gods absolute vereiste voor verlossing, Gods absolute regel hoe te leven en Gods absolute standaard voor het oordeel en verdoemenis.

Omdat de God van de Bijbel absoluut heilig en rechtvaardig is, eist Hij:

- dat alle mensen een *volmaakt (100%) heilige en rechtvaardige staat (positie)* in Zijn ogen moeten hebben. “Weest u dan volmaakt, zoals uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is” (Matteüs 5:48)
- dat zij *volmaakt (100%) heilig en rechtvaardig moeten leven* in Zijn ogen. “Maar zoals Hij Die u geroepen heeft, heilig is, word zo ook zelf heilig in heel uw levenswandel” (1 Petrus 1:15-16)
- dat alle zonden *volledig (100%) veroordeeld en gestraft moeten zijn*. “God zal namelijk elke daad in het gericht brengen, met alles wat verborgen is, hetzij goed, hetzij kwaad” (Prediker 12:14).

De volmaakte God kan niet, wil niet en zal geen ding eisen dat minder is dan deze volmaaktheden. Elke vorm van “zonde” mist Gods doel. Elke onvolmaaktheid is wetteloosheid (1 Johannes 3:4) en plaatst de mens onder Gods veroordeling en straf (Galaten 3:10; Jakobus 2:10)!

De wet van God is nooit zoals de wet van mensen, waar een mens met een cijfer 6 nog kan slagen. Met betrekking tot Gods wet ben je alleen 100% volmaakt of je mislukt 100%. Je bent of volmaakt behouden (gerechtvaardigd, zalig, verlost, gered), of je bent volkomen verloren (gedoemd). Al je zonden zijn vergeven en je bent een kind van God, of je bent helemaal niet vergeven en geen kind van God.

Geen mens op de aarde of in de geschiedenis zal een manier vinden om zo volmaakt als de wet van God te worden. Geen mens kan de toets voor de rechtvaardiging (verlossing) slagen. “Allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid (de kenmerken en goedkeuring) van God” (Romeinen 3:23).

Als de God van de Bijbel niet uit Zijn genade en door het geloof Zijn (100%) volmaakte heilige en rechtvaardige staat (wettelijke positie) in Jezus Christus aan een mens schenkt, kan geen mens behouden (zalig, gerechtvaardigd, verlost, gered) worden. Alleen als God Zijn (100%) volmaakte heilige en rechtvaardige staat (wettelijke positie) in Jezus Christus aan een mens schenkt, is deze mens behouden. “Uit Hem (God) bent u in Christus Jezus, Die voor ons is geworden wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing” (1 Korintiërs 1:30). “Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem” (2 Korintiërs 5:21).

De “wet” is dus Gods absolute vereiste voor de verlossing en tegelijk de absolute standaard voor de veroordeling. Dit is de betekenis van het woord “wet” in Romeinen 2:14-15; 3:19-21a; 4:13-15; 6:14-15; 7:1,4,6; 8:3,4,7; 10:4-5; en in Galaten 2:19,21; 3:2,5,10-13; 5:18.

(2) De wet als de openbaring van Gods karakter en wil.

De wet is een volmaakte uitdrukking van Gods karakter en wil. Dus, de wet is Gods natuur uitgedrukt in geboden!

Het bestaat uit de morele wetten (geboden, onderwijzingen, principes en voorbeelden) in de Bijbel, kortom, de hele Bijbel. De wet is de aard van God uitgedrukt in (morele) geboden!

In absolute zin is de wet Gods absolute vereiste voor de verlossing, Gods absolute regel hoe te leven en Gods absolute standaard voor het oordeel. De wet eist volmaakte gehoorzaamheid (Galaten 3:10; 5:3; Jakobus 2:10; 1 Johannes 3:4).

Vóór de zondeval zou de wet het bezit van het eeuwige leven in stand houden (Leviticus 18:5; Romeinen 7:10; 10:5; Galaten 3:12).

Ná de zondeval kan de wet zondaars en ongelovigen niet verlossen, omdat zondaars en ongelovigen zich niet voor 100% aan de wet onderwerpen of *kunnen* onderwerpen (Romeinen 8:7-8). Ná de zondeval kunnen zelfs gelovigen (christenen) de wet niet volmaakt houden (Jakobus 2:10; 1 Johannes 1:8,10), zelfs als Gods heiligheid en gerechtigheid

dat eist (Leviticus 18:5). God zal geen enkel mens in de menselijke geschiedenis en in de wereld rechtvaardigen door zijn werken van de wet (Romeinen 3:19-20,28; Galaten 2:16)!

(3) De wet als middel tot rechtvaardiging is een vloek voor ieder mens.

“De wet” als Gods eis voor de verlossing en standaard voor het oordeel werd aan Adam gegeven vóór de zondeval (Genesis 2:16-17). Hij werd ook in het hart van alle mensen geschreven (Romeinen 2:14-15; 1:32) zodat er geen enkel verontschuldiging is (Romeinen 3:19).

De wet werd in geschreven vorm via Mozes aan het volk van Israël gegeven (Leviticus 18:5; Deuteronomium 4:1; 6:24; Nehemia 9:29; Ezechiël 20:11,13,21; Romeinen 10:5).

Maar ná de zondeval heeft de mens het bezit van het eeuwige leven verloren en kan hij het niet terugwinnen door de wet te houden. Geen mens (behalve Christus) kan de wet volmaakt houden, Proberen de wet te houden is een vloek, waarvan alleen Jezus Christus een mens kan bevrijden (verlossen) (Galaten 3:10-25).

(4) De wet als de hele oudtestamentische openbaring of verbond.

Voor Joden die gedurende de nieuwtestamentische periode leefden was “de wet” het hele Oude Testament, vooral de vijf wetboeken van Mozes. De wet was de absolute heilige en rechtvaardige eis of vereisten van God die uitgedrukt werden in de morele wetten, de ceremoniële wetten en de burgerlijke wetten van Israël. De Joodse geleerden (rabbi's) hebben deze wetten verder met 613 traditionele interpretaties uitgebreid.

- De morele wetten (de Tien Geboden) leerden de mensen gedurende de oudtestamentische periode hoe zij als Gods volk heilig en rechtvaardig hoorden te leven als Gods verlost mensen in hun relatie tot God en tot andere mensen.
- De ceremoniële wetten (met betrekking tot heilige mensen, heilige plaatsen, heilige tijden en heilige handelingen) leerden de mensen gedurende de oudtestamentische periode hoe zij tot God hoorden te naderen, Hem hoorden te aanbidden en te dienen.
- De burgerlijke wetten (met betrekking tot de koningen en rechters, de strafwetten en eigendoms wetten, oorlogswetten en huwelijks wetten, enz. leerden de mensen gedurende de oudtestamentische periode hoe zij als Gods theocratische volk (Israël) onder de heidense volken hoorden te functioneren.

Maar de Joden geloofden ten onrechte dat het onderhouden van de wet hen in de ogen van God zou rechtvaardigen (hen zou behouden, zalig maken, verlossen). Mensen moesten verlost worden van het geloof dat de werken van de wet hen in Gods ogen zou rechtvaardigen (hen zou verlossen). Dit werd veelal uitgedrukt als “een verlossing van het oude verbond of de Mozaïsche Wet” (en elke wet die tot een voorwaarde voor de verlossing gemaakt werd). Het oude verbond of Mozaïsche Wet wordt “het handschrift met zijn bepalingen dat tegen mensen gericht was” (Kolossenzen 2:14) of “de letter” (2 Korintiërs 3:6) genoemd (Romeinen 7:6; Galaten 3:10; 5:3; Hebreeën 7:12,16,18-19,22; 8:5-13; 10:1-4).

(5) De wet zoals die door de vele interpretaties en tradities van de Joodse leraren uitgebreid werd.

Zie “de traditie van de oudsten” in “de gelijkenis van een blinde die een blinde geleidt” in handleiding 11, les 25 (Matteüs 15:6-9; 23:4; Lukas 6:39-42). Jezus Christus en de apostelen verwierpen de interpretaties, tradities en toevoegingen die de Joodse geleerden aan de wet van God in de Bijbel gemaakt hebben (Matteüs 15:6-9; 23:4; Handelingen 15:1,10; Galaten 5:1-4). De honderden godsdienstige wetten die godsdienstige leiders en leraren maakten behagen God niet en kunnen geen mens van zijn zonden verlossen!

(6) De wet zoals uitgelegd door moderne wettische mensen.

Er zijn mensen die leren dat een gelovige alleen moet sterven met betrekking tot de ceremoniële wet als voorwaarde voor de verlossing (volgens hun uitleg van Romeinen 7:4,6). Volgens hen werd “de oudtestamentische letterlijke wet”, die niemand kon houden, vervangen door “de nieuwtestamentische geestelijke wet” (het evangelie), die ieder mens kan houden! Dit wordt een CHRISTUS PLUS evangelie (dat verworpen moet worden) (zie Galaten 1:6-9). Volgens hen bestaat deze geestelijke wet uit GELOOF PLUS EVANGELISCHE GEHOORZAAMHEID. Het gevolg is dat zij geloven dat een mens alleen behouden wordt als hij niet alleen in Jezus Christus gelooft, maar OOK als hij zich aan de morele geboden houdt!

Hun boodschap is dat de verlossing absoluut afhankelijk is van GELOOF PLUS IETS WAT DE GELOVIGE MOET DOEN. Daarom maken deze christenen de volgende toevoegingen aan het absolute vereiste voor verlossing:

- aansluiten bij hun kerkgenootschap (die volgens hen de enige ware Kerk is)
- met water gedoopt worden op hun voorgeschreven manier die volgens hen de enige juiste manier van dopen is)
- blijf geven dat zij met de Geest gedoopt zijn door in tongen te spreken
- een bepaald soort geheiligd leven leiden (zich onthouden van bepaalde relaties, bepaalde activiteiten en het eten van bepaalde soorten voedsel dat zij als “onrein” beschouwen)

De brief aan de Romeinen verwerpt al deze voorstellingen. Mensen worden behouden (verlost, zijn zalig), niet omdat zij iets doen, maar omdat God in Christus het absolute noodzakelijke voor mensen in de plaats van mensen gedaan heeft (zie Efeziërs 2:8-9)! Hoewel het houden van de wet niemand zalig maakt, drukken verlost mensen in dankbaarheid hun verlossing uit door te leven in overeenstemming met de morele wet van God. De Tien geboden werden nooit gegeven als een middel om verlost (zalig) te worden, maar als een richtlijn hoe verlost mensen in dankbaarheid en met overgave horen te leven (zie Exodus 20:1-2).

(7) De wet is alleen door Jezus Christus helemaal vervuld.

Het doel van de eerste komst van Jezus Christus (Zijn leven, lijden, sterven en opstanding) was om Gods heilige en rechtvaardige eis voor de verlossing van mensen te vervullen (Matteüs 3:15; 5:17; Johannes 4:34; 17:4; 19:30).

- De wet als rechtseis. Hij heeft al de wet van God vervuld in de zin van Gods absolute heilige en rechtvaardige eis voor de verlossing, als regel hoe een verlost mens hoort te leven en als standaard voor de veroordeling van ongelovigen.
- De wet als schaduw. Hij heeft alle wetten vervuld in de zin van alle oudtestamentische schaduwen (Hebreeën 9:8-10; 10:1; Kolossenzen 2:17), alle (Mozaïsche) instellingen (de ceremoniële wet) als bv. de priesterschap, de tempel aanbedding, de goddienstige feesten en vastendagen, de besnijdenis, de offeranden, de gaven en tienden, de reinigingswetten en voedselwetten.
- De wet als profetieën. Hij heeft alle oudtestamentische profetieën (zie handleiding 3, supplement 15) aangaande de komende Messias vervuld.

Kortom, Jezus Christus heeft de hele wet vervuld (Matteüs 5:17).

Door Zijn dood en opstanding heeft Jezus Christus:

- de hele Wet (en de Profeten) vervuld (Matteüs 5:17)
- de wet veranderd (Hebreeën 7:12)
- de wet terzijde gesteld (Hebreeën 7:18-19)
- de wet verouderd verklaart (Hebreeën 8:13)
- de wet met al zijn bepalingen opgeheven (geschapt, uitgewist)(Kolossenzen 2:14)
- en de wet met zijn bepalingen afgeschaft (tenietgedaan)(Efeziërs 2:14-15)!

Jezus Christus is gekomen om de mensen die voorheen onder de vloek (en slavernij) van de wet stonden vrij te kopen zodat zij de genade en de status van kinderen van God mochten ontvangen (Galaten 3:13-14; 4:5). Kortom, Jezus Christus is gekomen om mensen vrij te kopen van Gods wet in de zin van Gods absolute vereiste voor de verlossing (rechtvaardiging, aanvaarding) en Gods absolute standaard voor het oordeel (en verdoemenis).

2. De wet als Gods geestelijke onderricht en morele geboden hoe je als Gods verlost volk moet leven.

In de volgende Bijbelgedeelten verwijst “de wet” niet primair naar *Gods vereiste voor de rechtvaardiging (verlossing)*, maar naar *Gods vereiste voor de heiliging*, dat wil zeggen, Zijn vereiste hoe je als Gods verlost volk moet leven. De wet bestaat uit Gods onderwijzingen in de Bijbel, vooral uit Gods morele geboden.

(1) De wet als licht dat kennis van de zonde geeft (en zo de noodzakelijk van verlossing openbaart).

De morele wet (bv. de Tien Geboden) leert mensen de zonde kennen (Romeinen 7:7).

- Enerzijds openbaart de morele wet de kenmerken van God, zijn heiligheid, rechtvaardigheid, goedheid, en geestelijke natuur.
- Anderzijds openbaart de morele wet de kenmerken van de mens, zijn onheiligheid, onrechtvaardigheid, verdorvenheid en ongeestelijke natuur (Romeinen 7:12,14).

Daarom leidt de morele wet de mens tot Christus en de verlossing van zijn zonden. De schitterende witheid van de morele natuur van God en zijn geestelijke wetten brengt het duistere zwart van de verdorven natuur van de mens en zijn ongeestelijke aard helemaal aan het licht (Galaten 3:19-25; 1 Timoteüs 1:8-11; Hebreeën 8:10)!

(2) De wet als instrument dat de zondige natuur tot leven prikkelt (en zo een besef van verdorvenheid geeft).

De morele wet is heilig, rechtvaardig, goed en geestelijk (Romeinen 7:12,14) en kan dus niet de oorzaak van de zonde zijn. De oorzaak van de zonde is de zondige natuur van de mens. De zondige natuur gebruikt de wet als instrument om zondige begeerten in de mens te prikkelen en op te wekken. Zodra een mens aandacht geeft aan de morele wet, wordt zijn zondige natuur een machtige tiran in zijn lichaam en een verschrikkelijke werkelijkheid in zijn geweten (Romeinen 7:8-11). De zondige natuur wekt de zondige hartstochten in de leden van de mens op om vrucht te dragen voor de dood (Romeinen 7:5; zie Galaten 6:19-21).

Hoe meer de mens probeert de morele wet te houden, hoe meer hij zijn volkomen morele en geestelijke verdorvenheid gaat beseffen en ervaren (zie Romeinen 7:14-15). Zo “sterft” de mens aan zijn inbeelding dat hij “goed” is, verliest hij zijn valse zekerheden en komt in een toestand van ellende en gevaar van de eeuwige verdoemenis (Romeinen 7:9b).

(3) De wet als Gods standaard voor heilig en rechtvaardig leven (hoe je als een verlost mens moet leven).

Hoewel een gelovige (christen) niet meer “onder de wet” is, dat wil zeggen, hij is niet langer onderworpen aan Gods absolute vereiste voor de verlossing en Gods absolute standaard voor de veroordeling (Romeinen 6:14), is hij niet vrijgesteld van Gods standaard voor leven als een verlost mens (namelijk, niet vrijgesteld van de morele wet).

Gods Woord als de wet. Een gelovig mens verlangt dat God zijn ogen opent om de wonderen van “Zijn wet” (de Bijbel) te aanschouwen, er over na te denken en te gehoorzamen ten einde vrede en stabiliteit in zijn leven te vinden

(Psalm 119:18, 97,136,165). Het Woord van God dat verkondigd en geleerd wordt, gehoord, gelezen en gehoorzaamd wordt, wordt “de volmaakte wet van de vrijheid” genoemd (Jakobus 1:25). De morele geboden, onderwijzingen,, principes en voorbeelden in de Bijbel, kortom, de hele Bijbel, is een uitdrukking van het karakter en de wil van God. Dus, de wet is de aard van God die uitgedrukt wordt in geboden en onderwijzingen! De wet is dus ook een volmaakte manier waarop de kinderen van God als Gods kinderen kunnen leven. Leven in overeenstemming met de wet (de Bijbel) is de manier om echte vrijheid in je geweten en leven te ervaren.

De Tien Geboden als de wet. Pas nadat God Zijn volk vrijgekocht (verlost) had van de slavernij in Egypte en tot vrijheid geleid had, gaf Hij aan hen de Tien geboden (Exodus 20:1-17). God gaf hen niet de wet als een vereiste voor verlossing. Dat zou Zijn volk gebracht hebben van de slavernij onder het juk van de zonde tot de slavernij onder het juk van de wet.

Hij gaf hen de Tien Geboden als de weg om hun vrijheid en hun verlorene toestand te handhaven! Leven binnen de grenzen van Gods morele wetten is de enige mogelijke manier om ware vrijheid te blijven ervaren en de ware vrijheid een concrete vorm te geven! De morele wet van God is dus niet een middel om mensen tot slaaf te maken of om mensen te behouden (verlossen, redden, rechtvaardigen, zalig te maken), maar een middel om het verlorene en bevrijde leven te laten zien!

De koninklijke wet als de wet. Volgens de Bijbel is “de koninklijke wet” de liefde (Jakobus 2:8). “Wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld” (Romeinen 13:8). De liefde is de vervulling van de wet, omdat wat de Tien Geboden op een negatieve wijze uitdrukken, de liefde op een positieve wijze uitdrukt. De liefde verandert: “U zult niet ...” in “U zult ...!” (Romeinen 13:8-10). De wet beschrijft hoe je God, je naaste en jezelf lief moet hebben (Markus 12:30-31; Romeinen 13:10; Galaten 5:14; 6:2; Jakobus 2:8) en hoe je heilig en rechtvaardig moet leven in dankbaarheid voor wat God voor je gedaan heeft.

(4) De wet als Gods enige grens voor de vrijheid.

Gelovigen “moeten spreken en handelen als mensen die geoordeeld zullen worden door de volmaakte wet van de vrijheid (Grieks: eleutheria, het tegengestelde van douleia: slavernij)” (Jakobus 2:12). De wet van God geeft vrijheid van allerlei slavernij. De wet en de vrijheid zijn onscheidbaar met elkaar verbonden! Alleen de volmaakte wet leidt tot de volmaakte vrijheid. Er bestaat niet zoiets als “vrijheid zonder de wet van God”. De wet van God bestaat uit de Bijbel en Gods morele wetten! De wet van God is “volmaakt” (Jakobus 1:25) omdat de wet de aard van God uitdrukt in geboden en ook omdat de wet het beste middel is om aan de (wedergeboren) aard van de mens uitdrukking te geven! Er bestaat gewoonweg geen echte vrijheid zonder dat je leeft in overeenstemming met de aard van God die uitgedrukt wordt in Gods morele geboden! Christenen moeten in overeenstemming met Gods geboden leven en zullen ook in overeenstemming met Gods geboden geoordeeld worden.

Ongelovige mensen willen alleen “vrijheid” Zij willen vrij zijn van alle regels die door hun ouders, de gemeenschap en hun godsdienst opgelegd zijn. Zij willen vrij zijn om te doen wat zij willen en experimenteren met zonden als vrije seks, bedwelmende middelen, geld, eer en macht, enz. Maar dit soort van vrijheid van alle grenzen leidt alleen maar tot verslaving aan al deze zonden.

Gelovigen worden wedergeboren door het Woord van de waarheid (Jakobus 1:18) en God heeft Zijn wetten in hun hart en verstand geschreven (Hebreeën 10:16). Gelovigen hebben zich uit vrije wil verbonden aan de God van de Bijbel en aan de wetten van God in de Bijbel. Zij willen, kunnen en zullen God en Zijn geboden gehoorzamen. Zij vinden de grootste vrijheid juist door gehoorzaam te zijn aan God en Zijn wetten *binnen de grenzen van Zijn wetten!* Voor christenen is er geen vrijheid zonder verbondenheid aan Gods wet! Gehoorzaamheid aan Gods wet is hoe christenen hun liefde voor God vorm geven. “Jezus zei: “Wie Mijn geboden heeft en die in acht neemt, die is het die Mij liefheeft, en wie Mij liefheeft, hem zal Mijn vader liefhebben; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.” “Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn Woord in acht nemen; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen naar hem toe komen en bij hem intrek nemen” (Johannes 14:21,23). Deze gehoorzaamheid aan de geboden van God maakt hen waarlijk vrij (Johannes 8:31-32,36; zie Handelingen 5:32).

Elke vorm van ongehoorzaamheid aan de wet van God is hetzelfde als spreken tegen de wet van God, kritiek hebben op de wet van God en de wet van God als “verkeerd” veroordelen. Ongehoorzaamheid aan de wet van God betekent dat deze mens de plaats inneemt van God als Wetgever en Rechter (Jakobus 4:11-12). God, de Wetgever en Rechter, zal alle mensen uiteindelijk oordelen met “de wet van de vrijheid” (Jakobus 2:12) dat wil zeggen, met de onderwijzingen van de Bijbel en vooral met de morele wetten in de Bijbel.

3. De wet als principe of regel voor het handelen.

In de volgende Bijbelgedeelten betekent “wet” een principe of regel voor het handelen.

(1) De wet van de werken (Romeinen 3:27).

“De wet van de werken” is het principe dat verwacht dat een mens gerechtvaardigd (verlost, behouden) zal worden door zijn eigen pogingen de Wet van Mozes te onderhouden. Een dergelijk principe leidt alleen maar tot roemen (zie Efeziërs 2:8-9).

(2) De wet van het geloof (Romeinen 3:27).

“De wet van het geloof” is het principe dat geloof in Jezus Christus en Zijn volbrachte verlossingswerk vereist voor de rechtvaardiging (verlossing). Alleen dit principe houdt een mens nederig.

(3) De wet van de zonde (Romeinen 7:21,23ac,25b; 8:2).

“De wet van de zonde” is de zondige en verdorven natuur van de mens die fungeert als een wet of onbuigzaam principe in hem. Het is een macht die de christen dwingt, domineert en beheerst. Paulus zegt niet dat een christen altijd zondigt, maar hij zegt wel dat de zondige natuur in de christen een macht is waarvan hij zich niet kan bevrijden (losmaken).

Telkens weer daagt de zondige natuur de menselijke wil uit, weerstaat zijn toewijding en verandert de goede voornemens van de christen in kwaad. Telkens wanneer de christen iets goeds wil doen, wekt zijn zondige natuur het kwaad in hem op en belaagt hem van alle kanten met het doel hem te verslinden (zie 1 Petrus 5:8). “De zonde ligt aan de deur”, begeert de mens te overrompelen (zie Genesis 4:7) en zijn goede daden in kwaad te veranderen. De wet van de zonde (dat wil zeggen, de zondige natuur) is vooral werkzaam in de leden van het menselijke lichaam (Romeinen 6:13,19; 7:14,17,20). De wet van de zonde blijft een werkelijkheid in de christen totdat hij uiteindelijk bevrijdt wordt van “het lichaam van deze dood” (Romeinen 7:24; 1 Korintiërs 15:54-57), dat wil zeggen, totdat zijn lichaam bevrijdt wordt van zijn tegenwoordige toestand die onderhevig is aan de verwoestingen van zijn zondige natuur en de dood.

Niet-christenen zijn niet vrij van de absolute dominerende en verslavende macht van hun zondige natuur (de oude mens of het lichaam van de zonde)(Romeinen 6:6). Hoewel christenen eens en voor altijd bevrijd zijn van de overheersende en verslavende macht van hun zondige natuur, is hun zondige natuur nog aanwezig als een dwingende macht in hun lichaam (Romeinen 6:7; 7:18; 8:2). De zondige natuur is voortdurend in conflict met de Heilige Geest in de christen (Romeinen 6:13,19; Galaten 5:16-23). Maar echte christenen kiezen er steeds voor om door de Heilige Geest en niet door hun zondige natuur beheerst te worden (Romeinen 8:9,13). Telkens weer weerstaat de christen de verzoeking om gelijkvormig aan de zondige wereld te worden en kiest hij ervoor getransformeerd (veranderd) te worden naar gelijkvormigheid aan Jezus Christus (Romeinen 12:1-2; Kolossenzen 3:10).

(4) De wet van het verstand (Romeinen 7:23b).

“De wet van het verstand” is de wedergeboren natuur van de christen (i.e. “de innerlijke mens” of natuur van de christen)(Romeinen 7:22), die fungeert als een andere wet of macht die de gelovige dwingt, domineert en beheerst. Anders gezegd, “de wet van het verstand” is de Heilige Geest Die in de christen woont. Telkens weer verlangt de wet van het verstand ernaar om met grote vastberadenheid het goede te doen, dat wil zeggen, om Gods morele wet (Romeinen 7:16,22,26) en “de vorm of patroon van de leer (Grieks: *typos didachés*) waaraan christenen zijn overgegeven” te gehoorzamen (Romeinen 6:17).

(5) De wet van de Geest van het leven (Romeinen 8:2).

“De wet van de Geest” fungeert als een wet of macht die alle aspecten van het leven van een christen vernieuwt, leidt en beheert.

(6) De wet van de zonde en van de dood (Romeinen 8:2).

“De wet van de zonde en de dood” is dezelfde als “de wet van de zonde” in Romeinen 7:21,23ac,25b.

(7) De wet van de gerechtigheid (Romeinen 9:31).

“De wet van de gerechtigheid” is de rechtvaardiging in de ogen van God of het verkrijgen van de gerechtigheid van God. Enerzijds was het verkrijgen van gerechtigheid in de ogen van God een uiterst belangrijke zaak voor de Joden. Zij joegen naar rechtvaardiging in Gods ogen door de werken van de wet. En toch slaagden zij er niet in om deze gerechtigheid te verkrijgen. De Joden hebben nooit de gerechtigheid van God verkregen door de wet te gehoorzamen of de werken van de morele wetten, de ceremoniële wetten en de burgerlijke wetten uit te voeren.

Anderzijds was deze gerechtigheid niet belangrijk voor de niet-Joden. Hoewel de niet-Joden geïnteresseerd waren in morele aangelegenheden, joegen zij niet naar de rechtvaardiging in Gods ogen. En toch verkregen de niet-Joden de gerechtigheid van God door hun geloof in de Heere Jezus Christus en Zijn volbrachte verlossingswerk.

(8) Daartegen richt de wet zich niet (Galaten 5:23).

Er is hoegenaamd niets tegen dat wat God bereikt in gelovigen (christenen) door Zijn Heilige Geest. Terwijl er morele wetten bestaan tegen de daden van de zondige natuur (Galaten 5:19-21), is er geen enkel wet tegen de vrucht van de Heilige Geest (Galaten 5:22-23)! Dit is een geweldige aansporing voor christenen om onder beheer van de Heilige Geest te leven en de vrucht van de Geest te dragen!
